

כבר תמה הגרעק"א על קושית רש"י (בד"ה ה"ג הא קמ"ל) ממשנת זבחים, והלא שם לא הוזכר זריקת פסולים אלא קבלה בלבד – והיה נראה מזה שרש"י נקט שגם בקבלה בלבד פסול עושה שיריים, וכשיטת הרמב"ם אליבא דהאבי-עזרי.

'אין לך דבר שיעשה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו – הואיל ומרצין לפיגולין'. לכאורה משמע שטעם החילוק בין פסול זה לשאר פסולים הוא שעבודה במחשבת פיגול שם 'עבודה' עליה, שהרי צריך שתהא בה 'הרצאה' והקרבת כל המתירין בהכשר, שלא כבשאר פסולים. וכן נראה לכאורה מלשון רש"י. ולפי זה אם חשב מחשבת 'שלא לשמה' הפוסלת (כגון בחטאת) – יש תקנה בקבלת הכשר, שהרי מחשבת 'שלא לשמה' דומה לענין זה לכל שאר הפסולים ולא למחשבת חוץ לזמנו. אך אפשר לומר (כמו שיש לדייק מרבנו גרשום), שאם שחט או קבל או הלך שלא לשמה, זורק בשתיקה – נחשבת עצם הזריקה ככשרה אלא שדבר אחר גרם ליפסול, הלכך אי אפשר לחזור ולעשות שוב אותה עבודה.

ובספר שפת אמת דן בדבר, וצייד בתחילה לומר שכל פסול מחשבה עושה 'שיריים', כי המעשה כשלעצמו הוא כשר אלא שדבר אחר גרם לו להפסול. ואמנם בפשוטו משמע שאף ב'שלא לשמה' אין מועיל שיחזור הכשר ויזרוק, אם כי צריך באור מדוע הגמרא לא הזכירה זאת (עפ"י אבי עזרי פסוה"מ יד, ב). אם ננקוט כמו שצייד בשפ"א שכל פסול מחשבה עושה שיריים, אין מובן מדוע נקטו בגמרא הטעם 'הואיל ומרצה לפיגולין', כמו שהרגיש בזה השפ"א. ואולם אם נחלק בין חישוב בוריקה עצמה, או בעבודה אחרת, כנוכר, מובן שהוצרכו לטעם זה לומר שאפילו חישוב 'חוץ לזמנו' בוריקה – עושה שיריים.

ואולם יתכן טעם נוסף שמחשבת 'שלא לשמה' עושה שיריים, ואפילו חשב בוריקה עצמה – לפי שאינו פוסל בכל הזבחים, והרי זה כטמא שעושה שיריים לפי שכשר בציבור. ולפי זה לא קשה מדוע הוצרכו לטעם 'הואיל ומרצין לפיגולין' שהרי מחשבת הזמן והמקום אין להם הכשר במקום אחר. שו"ר סברה זו בחו"א (זבחים ט, ד ה). וכתב שם שטמא שחשב שלא לשמה – עושה שיריים, לפי שאין זו מחשבה הפוגמת בעצם המעשה.

'תא שמע, הפיגול לעולם מועלין בו. לאו דלא זרק, ושמע מינה היתר זריקה שנינו. לא, זרקה, ומאי לעולם – הא קא משמע לן כדרב גידל...'. נראה שהמקשה נקט דלא כרב גידל אלא זריקת פיגול מוציאה מידי מעילה, ואם כן ודאי מדובר כאן קודם שזרק, והרי משמע שאם לא פיגול יצא הבשר מידי מעילה, שהרי נראה לזריקה ו'היתר זריקה שנינו'. ואולם כיון שפיגול בשחיטה הרי לא היה הדם עומד להיזרק כיון שאסור לזרוק, על כן לא יצא מידי מעילה. ומתריך לא כי אלא התר אכילה שנינו, וכדרב גידל שאין זריקת פיגול מוציאה מידי מעילה, אבל בכשר – מוציאה הזריקה מידי מעילה (שפת אמת).

דף ו

'... כיצד לן לפני זריקה מועלין בו, לאחר זריקה אין מועלין'. רש"י מפרש שבשני המקרים מדובר שהדם לן לפני שנזרק על המזבח; והחלוקה היא שאם אכל מהבשר קודם זריקת הדם – מעל, ואם אכל לאחר שנזרק הדם על המזבח שלא כדין – לא מעל. וכתב רש"י על פי זה שרבי שמעון סובר זריקת לן מוציאה מידי מעילה [ודלא כהברייתא דלעיל ד:]. וכך צריך לפסק לפי"ז: 'לן; – (אכל) לפני זריקה מועלין, (אכל) לאחר זריקה אין מועלין'.

ואולם רבנו גרשום הביא פירוש אחר (וכן הובא בפרוש קדמון מהרא"ש. וכן נקט הרש"ש לעיקר): לן קודם זריקה – מועלין בו, לן לאחר זריקה – אין מועלין. ופירושו: 'לן' – הזבח – 'קודם שנזרק הדם', כגון ששקעה חמה קודם זריקת הדם – 'מועלין בו' (בבשר ולא בדם, שהרי נתמעט הדם מדין מעילה). ומועלים בין לפני זריקת הדם בין לאחר שנזרק. 'לן' – הקרבן, דהיינו הבשר – 'לאחר זריקה – אין מועלין בו', שהרי הותר כבר לאכילת כהנים.

לפירוש זה, ר"ש אמנם חולק על רב גידל בזריקת פיגול וסובר שהיא מוציאה מידי מעילה, כמבואר בברייתא שבסמוך (וכן מפורש ברבנו גרשום שר' שמעון חולק על דינא דרב גידל. ודלא כהתוס' והשטמ"ק), אך בזריקת לן מודה ר"ש שאינה מוציאה מידי מעילה, כדון המבואר בברייתא דלעיל ד: וכמו שחילקו שם בגמרא, בין פסול דקעביד בידיים לפסול מחשבה.

'מאי איריא דתני בקדשים קלים אין מועלין בו ליתני כאן לפני זריקה כאן לאחר זריקה? – הא אתיא לאשמועינן...' יכול היה לתרץ כדלעיל (ד:), 'קדשים קלים פסיקא ליה הכא לא פסיקא ליה'. וכן שם יכול היה לתרץ כתירוץ שבכאן (חק נתן).

(ע"ב) 'בשר קדשי קדשים שיצא... וחייבין עליו משום פיגול ונותר וטמא'. יש לעיין, התיינה משום 'פיגול' חייבים עליו, מתוך שאיסור פיגול כולל את הבשר שלא יצא הרי הוא חל גם על מה שיצא, וכן איסור 'טמא' – כשגוף האדם נטמא, מתוך שהוא חל עליו כלפי שאר קדשים, חל על על זה, אבל איסור 'נותר' מדוע הוא חל על היוצא והלא אין איסור חל על איסור?

וצריך לומר בדוחק, כיון שחל איסור 'נותר' בזבח זה על הבשר הנמצא בפנים, חל גם כן על היוצא [ואעפ"י שאין זיקה בין איסור נותר שחל על חתיכה זו לאיסור נותר של זו, צריך לומר כיון ששתייהן נאסרו מכת שעה אחת, שייך בזה 'איסור כולל'] (עפ"י תפארת ישראל 'בועז'. ובקהלות יעקב (כריתות ז) פקפק בתירוץ זה).

עוד אפשר, לפי שפסול 'יוצא' אינו נחשב פסול הגוף, והבשר שיצא אינו נשרף מיד אלא טעון עיבור צורה (כבפסחים פב), אבל פסול נותר הוא פסול הגוף, שהרי שורפים את הבשר מיד שנעשה נותר. ומשום תוספת חומרה זו שיש ב'נותר', חל על ה'יוצא' (עפ"י שו"ת אחיעזר כו, ז ע"ש). או בדרך זו: מתוך שאיסור נותר מוסיף דין – לשורפו ביום דוקא, שלא כשריפת שאר קדשים פסולים שאפשר לשורפם בלילה – לכן חל גם איסור אכילה משום 'נותר' על איסור 'יוצא' (עפ"י קהלות יעקב כריתות ז. ע"ש. ושני התירוצים בנויים על ההנחה שכתב ב'אחיעזר' שדין שריפת נותר אמור גם בקדשים פסולים, ודלא כהמנחת-חינוך).

ובלאו הכי יש ליישב על פי שיטת התוס' (בכריתות יד:): שאיסור שיש בו כרת חל על איסור שאין בו כרת, אפילו אינו כולל דברים נוספים – אף כאן איסור נותר חמור שיש בו כרת, שלא כ'יוצא'. ואולם שיטת רש"י (בחולין קא: ד"ה ואיסור כולל; ובזבחים קת. ד"ה נהי) אינה כן, אלא אין חל איסור חמור על הקל אלא ב'כולל'. (עפ"י קהלות יעקב שם).

ע"ע במובא בכריתות כג אודות חלות איסור על איסור בקדשים.

'אמר רבי עקיבא: והרי המפריש חטאתו ואבדה...' אפשר שסברת ר' אליעזר לחלק בין הנידונים; שם מעולם לא היה דין מעילה על החטאת השניה אלא מצד זה שהיה יכול להוות ממנה, וכיון שלבסוף הוזה מהחטאת האחת נידונית השניה כדחוייה מעיקרא שהרי נתכפר באחרת, אבל כאן שכבר היה בו מעילה, לא יצא מן המעילה על ידי הזריקה הואיל שיצא חוץ.

ורבי עקיבא סבר שכל שהיא ראויה בשעת שחיטה הרי זו חטאת גמורה, וכשזרק דמה של האחרת נחשב

כאילו נפסלה מאותה שעה ואילך, ודין הוא שמועלים בה כשאר קדשים שפסולן בקדש שטעונים שריפה ומועלים בהם, אלא כיון שלא חל כאן פסול אלא שנפקעה קדושה על ידי הכפרה של זו, הועילה הכפרה להפקיע דין מעילה מן השניה (עפ"י חזון איש זבחים יט, מח; שפת אמת [ובזה באר החזו"א את מהלך הסוגיא דלהלן ז:]).

הכל מודים שר' אליעזר אינו חולק על דין שתי הטאות. וכן משמע מסתימת המשנה בזבחים קיא: וכן מפורש בחזו"א שם ס"ק מז.

'כי אמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליוצא – שיצא מקצתו' – והדין הוא שזורקים את הדם לכתחילה, משום המקצת שבפנים. ונחלקו ר' אליעזר ור' יהושע האם מועלת הזריקה גם כלפי היוצא. אבל יוצא כולו – לא' – ובאופן זה שיצא כולו, נחלקו תנאים (בפסחים עז: ועוד) האם זורקים את הדם על המזבח אם לאו; –

רבי אליעזר אומר: זורק, כי זריקת הדם אינה מותנית בהשארות הבשר, ואילו רבי יהושע אומר: לא יזרוק, שאם אין בשר אין דם. ומודה רבי יהושע שאם זרק – הורצה (שם).

ונראה לכאורה מכך שמודה ר' יהושע שהזריקה מרצה כשיצא כולו, הגם שלשיטתו אם אין בשר אין דם – מזה משמע שסובר זריקה מועלת ליוצא אפילו ביצא כולו, ודלא כרבי עקיבא (אליבא דר' יוחנן). או שמא יש לחלק בין ריצוי האדם ובין דין מעילה, שאעפ"י שאם זרק הורצה, אין מועלת הזריקה כלפי היוצא, להוציאו מידי מעילה (עפ"י תוס' מנחות יב. ד"ה ה"מ).

הרמב"ם פסק (מעילה ג, א) שאם יצא כולו – אין זריקה מועלת, מאידך פסק (פסוה"מ א) כר' יהושע, שאם יצא כל הבשר לא יזרוק ואם זרק הורצה. וזהו כתירוץ השני שבתוס', לחלק בין מעילה להרצאה. חזו"א מנחות לב, לה; חדושי רא"ל ח"ב סד. ועע"ש.

דף ז

'מחשבין על האבוד ועל השרוף... על העומד לאיבוד ועל העומד לישרף'. מכאן נראה שלענין חלות פיגול אין צריך שיחשוב על הקטרה למחר בפועל ממש – שהרי כאן מאומת הדבר בלבו שהבשר ייאבד מיד (עתוס') ולא יוכל להקטירנו, אלא מחשבת פיגול היינו שמחשב שתהא עבודתו על מנת להתיר הקטרה למחר, ורצונו לשנות במשפטי הקדושה.

[אמנם אם הבשר אינו עומד ליאבד, ורצונו להתיר הקטרה חוץ לזמנו אך בלבו להקטירו בפועל בתוך זמנו – לא פיגול, כיון שעקר את מחשבתו, שלא יקטיר למחר, אבל אם הבשר לא יהא בעולם, די בזה שמחשב שתהא העבודה על מנת להקטיר למחר, שמשנה בקדושתו, ולו היה הבשר בעולם היה מקטירו למחר] (עפ"י חזון איש זבחים יט, ג).

לפרש"י אין לנו מקור לענין זה, וי"ל שלכך לא פרש"י כהתוס' שמדובר שהם בפי כלב ובפי כבשן, כי באופן זה יתכן שאין מחשבתו כלום שהרי יודע שלא יקטירם למחר. וע"ע בקהלות יעקב ריש זבחים אם גדר מחשבת פיגול היא ציור הענין או צריך שיחשוב במלים. ע"ע יוסף דעת מנחות ג: יז: מט:

'אמר רב פפא: לא אמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליוצא אלא שיצא בשר, אבל דם – אין זריקה מועלת ליוצא'. הטעם – פשוט, שהרי הדם שיצא נפסל ושוב אי אפשר להחזירו ולזרוק על המזבח,

[במחשבת 'חוץ למקומה' – נחלקו תנאים (מנחות עה–עט) האם הוקשה ל'חוץ לזמנה'.]
להלכה דינה כ'חוץ לזמנה' (רמב"ם פסוה"מ יב, יח. וע' בחדושי הנצי"ב).
שאר הלכות קידוש הלחם באופנים השונים – ע' במנחות עה–עט.

דפים ה – ו

- א. בשר קדשי קדשים – מאימתי יצא מידי מעילה?
  - ב. מהו פשט דברי המשניות במעילה ובזבחים (לענין דם חטאת) ושקיבלו פסולין וזרקו את דמה?
  - ג. מהו הנידון אם פסול עושה שיריים אם לאו?
  - ד. לן הדם לאחר שקיעת החמה – האם מועלים בבשר?
- א. נחלקו אמוראים מתי יצא בשר קדשי קדשים (חטאת, אשם, שלמי ציבור) מידי מעילה; חזקיה אמר: לאחר השחיטה (שנגמרה השחיטה בהכשר. ו'היתר לכהנים' שאמר רבי יהושע, פירושו התר לעבודת הכהנים. עפ"י תוס'). רבי יוחנן אמר: משנזרק הדם והותר הבשר לאכילת כהנים. ורבי זירא דייק מן המשנה משעה שנתקבל הדם בכלי ונראה לזריקה (שכל העומד לזרוק – כזרוק דמי). ניסו בגמרא להוכיח מן המשניות והברייתות, ודחו. [ולפרש"י בדברי רב אסי, נשאר הדיוק מן המשנה ש'התר זריקה' שנינו, כלומר משנראה הדם לזריקה].
- א. הרמב"ם (מעילה ג, א) פסק כר' יוחנן וכפשטות המשניות שהתר אכילה שנינו (ל"ה). ואילו הסמ"ג (עשין ר) נקט התר זריקה, כדיוק ר' זירא.
- ב. מדברי התוס' במנחות (קב. ד"ה דאי) נראה שאם לבסוף נזרק הדם בהכשר, יצא הבשר מידי מעילה משעה ש נראה לזריקה, גם לדעת ר' יוחנן. ואולם לפי מש"כ התוס' כאן לחלק בין 'כל העומד' במעילה לשאר הלכות, נראה שאין הכרח לחילוק זה.
- ג. בתוס' ביבמות (לג. ד"ה אלא) מבואר שגם למאן דאמר 'היתר זריקה שנינו', קיים איסור מדאורייתא עד הזריקה, אלא שאינו מביא קרבן וכו' [הב"ח שם הגיה בדבריהם 'איסור מעילה'. ולולא דבריו היה נראה לפרש כוותם על איסור אכילה בלבד, משום עשה ד'אכלו אותם אשר כופר בהם' – הא קודם כפרה לא יאכלו. וכן נראה בכונת התוס' להלן ז: סד"ה הא ממונא].
- ב. 'שקיבלו פסולין וזרקו את דמה' ששנינו במעילה; לפרש"י, פרושו למסקנא שקבלו פסולים וזרקוהו כשרים, ולדייק בא ולומר שאם קבלוהו כשרים – אין מועלים, שכבר נראה הדם לזריקה [ור' יוחנן הסובר שאף בכגון זה מועלים, יפרש שקבלו פסולים או זרקוהו פסולים, בשניהם מועלים לפי שלא הותר הבשר באכילה. וחזקיה שאמר 'היתר שחיטה' – יפרש שקיבלו פסולים לפני גמר השחיטה. עפ"י תוס'. ומדובר שכבר זרקו לפני גמר השחיטה, שאל"כ הלא עדיין יש דם הראוי לקבלה ולזריקה וכבר נעשית השחיטה בהתר. שרידי אש ח"ב].
- לפירוש התוס', אפשר לפרש שקבלו פסולים וזרקו פסולים את הדם, ובא ללמדנו שדוקא אם זרקו נעשה הדם שבבהמה 'שיריים' ואין לו תקנה, אבל לא זרקו, אפשר לחזור ולקבל דם הנפש ולזרוק והקרבתו כשר [ואין ראייה מכאן לענין מעילה, אם התר זריקה או התר אכילה שנינו].
- לענין דם חטאת, מה ששנינו: שקבלו פסולין וזרקו את דמה אין דמה טעון כיבוס – הוא הדין קבלו וזרקו כשרים (אשר יזה מדמה – ולא שכבר הוזה), אלא משמיענו שקבלת הפסול עושה שיריים ואם קיבל הפסול וזרק ואח"כ הוזה על הבגד מהדם הנשאר – אין הבגד טעון כיבוס.

התוס' כתבו שאפשר גם לפרש שלא דוקא נקט קבלו וזרקו פסולים אלא ה"ה בכשרים שקבלו וזרקו.

ישנה משנה נוספת (בזבחים פד) שנשנה ביטוי זה. ובגמרא (שם פז:) יש שני פירושים אם גם קבלו וגם זרקו, אם או או קתני. ובכל אופן בדוקא נקט, ע"ש.
וע"ע רש"י זבחים צב. דל"ג 'זרקו' במשנת דם חטאת.

ג. אמר רבי יוחנן: אין פסול עושה שיריים אלא במחשבת חוץ לזמנו או חוץ למקומו. והוסיפו גם טמא (– טמא מת. ל"ה) שקיבל הדם, הואיל ובציבור אינו פוסל הלכך עושה שיריים, משא"כ שאר פסולים. נפקא מינה; פסול שקבל זרק הדם – האם אפשר לחזור ולקבל דם הנפש בהכשר ולזרקו, או שמא כבר נעשה כל הדם שיריים ונפסל.

וכן נפ"מ כגון שקיבל הדם בשתי כוסות, תחילה קיבלו וזרקו פסול ואח"כ קיבלו וזרקו כשר, והותו מן הדם הנשאר בין זריקת הפסול לזריקת הכשר; אם פסול עושה שיריים – אין הבגד טעון כיבוס. ואם לאו – טעון כיבוס.

וכן נפ"מ לענין הדם הנשאר בכוס הכשר לאחר זריקתו; אם אין פסול עושה שיריים, הרי זריקת הכשר כשרה ושייריה טעונים שפיכת יסוד, ואם פסול עושה שיריים – הדם נשפך לאמה (עפ"י רש"י. וע"ע בתוס' זבחים לד: ד"ה פסול; חזו"א זבחים ט, ד; ה; יט, לד).

וכן נפ"מ לענין מעילה; אם חזר כשר וקבל דם הנפש וזרק – האם יצא הבשר מידי מעילה או נכנסו אימוריו קדשים קלים לידי מעילה, אם לאו (עפ"י רמב"ם מעילה ג, ב–ג; ל"ה).

א. מבואר בתוס' עפ"י הגמרא בזבחים, שאין נעשה הדם 'שיריים' להיפסל אלא לאחר זריקת הדם, אבל בקבלה ללא זריקה – לא נעשה שיריים, ואפשר לקבל דם הנפש ולזרוק. ומדברי הרמב"ם יש מדייקים שבקבלה לבד עושה שיריים לענין פסול הקרבן. והראב"ד השיגו. ויש מפרשים גם כוונת הרמב"ם שקיבל וזרק.

ב. הטמא שקיבל זרק במחשבת פסול, או זרק שלא במקומו – אינו עושה שיריים (עפ"י זבחים כו ורש"י כאן; רמב"ם פסוה"מ יד, ב).

ג. השפת-אמת נסתפק במחשבת שלא לשמה בפסה ובחטאת, האם עושה שיריים מפני שאינו אלא פסול מחשבה, או שמא רק במחשבת חוץ לזמנו ולמקומו אמרו הואיל ומרצין לפיגולין, לא ב'שלא לשמה'. וכמה אחרונים נקטו כפי הצד הראשון.

ד. לן הדם לאחר שקיעת החמה; עד שלא נזרק הדם – מועלין בבשר, כמאן דאמר 'התר אכילה שנינו' והרי לא הותר הבשר לאכילה. אבל למ"ד 'התר שחיטה שנינו', כבר יצא הבשר מידי מעילה. וכן למ"ד 'התר זריקה שנינו' – אם נראה הדם להיזרק, כגון שנתקבל מבעוד יום והיתה שהות לזרקו – יצא הבשר מידי מעילה.

משנזרק הדם שלן, אמר רבי שמעון: אין מועלים בבשר (כן הוא הפירוש לרש"י. ויש מפרשים באופן אחר). לפרש"י, שיטת ר' שמעון שלא כרב גידל אמר רב, שלרב גידל לא יצא הבשר מידי מעילה בזריקה פסולה. ואולם התוס' כתבו שרב גידל יוכל לפרש דברי ר"ש באופן אחר, כמ"ד 'התר זריקה שנינו', ולעולם יש מעילה בבשר אפילו אחר זריקת הדם, אם נתקבל הדם ולא נראה לזריקה לפני שקיעת החמה (וע"ע שטמ"ק כב).

ולעיל (ד): שנינו בברייתא שדם שלן, אפילו חזר וזרקו – מועלים בבשר. ומבואר בגמרא שדין זה אפשרי

גם אם ננקוט דלא כרב גידל – כי דם שנפסל ע"י מעשה, דהיינו הלנה, אין נחשבת זריקתו להוציא מידי מעילה, ואינו דומה לפסול מחשבה גרידא.

א. מרש"י ורבנו גרשום משמע שהמעילה בלן – מדרבנן, משום קנס על שהלינו. ואולם אין הדבר ברור.

ב. בחזון איש (עמ' 354 סק"ג) נקט שפסול 'שלא לשמה' דומה להלנה, ונחשב פסול שע"י מעשה. ואין הדבר מוסכם.

דפים ו – ז

ז. בשר או אימורים או דם שיצאו מהעזרה לפני זריקת הדם – מה דין הקרבן לענין מעילה?

בשר קדשי קדשים או אימורי קדשים קלים שיצאו מן העזרה לפני זריקת דמים, ואח"כ נזרק הדם על המזבח; לדברי רבי אליעזר אין הזריקה מועלת ליוצא, הלכך בקדשי קדשים לא יצא הבשר-היוצא מידי מעילה, ובקדשים קלים לא באו האימורים לידי מעילה, אלא דינם כקודם זריקה. רבי עקיבא אומר: זריקה מועלת ליוצא להוציא או להביא לידי מעילה.

א. הלכה כרבי עקיבא.

ב. מבואר ברש"י שאין הבדל אם חזר הבשר או האימורים פנימה לפני הזריקה, אם לא חזר. ואולם בזבחים (פט-x) הסיק רב פפא שאימורי קדשים קלים שיצאו מן העזרה – הועילה הזריקה עליהם. וכתב הרש"ש שלדברי רבינא בר שילא שם אין חילוק בדבר, ונקט לעיקר כמותו. ואולם הרמב"ם פסק כרב פפא. (ע"ע: תוס' זבחים כו; אור שמח – פרה ב, א; מש"ח ויקרא ה, ט; חזון איש זבחים ו, ב; בית ישי קטז).

ג. בשר קדשים קלים שיצא חוץ לעזרה (בתוך ירושלים), קיימא לן (עפ"י סוגית זבחים) שאין נפסל ביוצא. ומסתבר אפילו כשהיה בחוץ בשעת זריקה. וכן מפורש בראב"ד. וגם בדעת הרמב"ם אפשר לבאר כן (לקוטי הלכות).

יצאו האימורים מן העזרה לאחר זריקת הדם – ע' להלן.

ד. יש מי שציידד שגם לשיטת הרמב"ם שבכל הפסולים אין מעילה מדאורייתא אלא מדרבנן – ביוצא מועלים מדאורייתא, לפי שהוא פסול הנובע מהיותו קדשי קדשים ולא פקע דין קודש ממנו, שאם היה נפקע לא היה נפסל ביוצא (עפ"י אחיעזר ח"ב מב, ה).

אמר רבי יוחנן: לא אמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליוצא אלא כשיצא מקצת מן הקרבן, שמתוך שמועלת הזריקה על הנשאר – מועלת ליוצא, אבל יצא כולו – אין זריקה מועלת. ורב אסי הקשה על כך (לפי הגרסה שלפנינו וכ"ג רש"י. והתוס' הביאו גרסה אחרת ולפיה אינו חולק על ריו"ח. וע"ע תוס' זבחים יב. ד"ה ה"מ) לפי דברי חבריו בגולה, שאפילו יצא כולו מועילה הזריקה [והקשו על קושית רב אסי מדברי עצמו].

א. הלכה כרבי יוחנן. ונראה מדברי הרמב"ם שזה אמור רק לענין הוצאה מידי מעילה, אבל להתמיר, להביא אימורי קדשים קלים לידי מעילה – גם בשיצא כולו זריקה מועלת (תוס' יום טוב). ובזבח תודה צידד שכיון שבשר קק"ל אינו נפסל ביציאתו מן העזרה, לעולם אינו נחשב כ'יצא כולו'.

ב. בתוס' כאן משמע שיצא מקצת מן הבשר דוקא, וכן דקדקו בשפת-אמת ובזבח-תודה מלשון הרמב"ם. ואולם בתוס' במנחות משמע אפילו לא נשאר בפנים אלא האימורין (וע"ע חזו"א מנחות לב, לט; אור שמח מעילה ג, א).